

[Christmas Møller.]

villige til at gaa ind i Forhandling om de her foreliggende Forslag sammen med den øvrige Kriselovgivning, og jeg vil gerne sige til Socialministeren, at vi mener, at han paa betydningsfulde Omraader har gjort Indrømmelser til vort Standpunkt.

Om disse Forhandlinger saa kan føre til noget positivt Resultat, kan jeg jo ikke sige i Dag. Jeg kan kun sige saa meget, at jeg tror ikke, det er til nogen stor Nytte, at Ordføreren, som skulde vide, at navnlig for hans Vedkommende gælder Ordet om, at Tavshed er Guld, begynder at rejse en Debat. Jeg tror, man meget snarere maa kunne sige, at nu maa vi se at faa gjort dette Arbejde færdigt i en eller anden Retning hurtigst muligt.

Men endelig vil jeg gerne sige til Regeringen og ogsaa til den ærede Ordfører, at det er meget godt, at vi nu søger, som vi naturligvis maa det, paa dette Omraade at bøde paa Krisen gennem en Kriselovgivning, men afgørende ud fra vor Synsmaade og for vor Villighed til at yde Ofre vil det være, om Regeringen, som jo unægtelig i den sidste halve Snes Dage har gjort, hvad den kunde, for at indgyde os saa lidt Tillid som muligt, nu hurtigst muligt gjorde, hvad den kunde for at tilrettelægge og planlægge overfor de ændrede økonomiske Forhold, som dette Land i Løbet af faa Maaener kommer ind i. Og der er Grund til at sige til Regeringen, at hvis den ikke sidder og ruger over, hvor sørgeligt — for dens egen Skyld — den har baaret sig ad i den sidste halve Snes Dage, saa kan man ikke forstaa, at den ikke har taget fat paa det positive, arbejdsskabende Arbejde, som det var dens Opgave hurtigst muligt at tage fat paa.

Rager: I Modsætning til de to sidste Talere fra Oppositionens Side skal jeg ikke forsøge paa at føre større Emner ind i Debatten end dem, der foreligger. Jeg vil henstille, at man tager fuldstændig sagligt paa de Lovforslag, der foreligger her, og at man ikke ved at tale om en Atmosfære, der har vist sig andre Steder, begynder at gøre Atmosfæren om disse Lovforslag vanskeligere.

Det Problem, det her drejer sig om, er et stort og sørgeligt Problem, som det nuværende Samfund har faaet at kæmpe med. Arbejdsløsheden er jo international, maaske værre andre Steder end herhjemme, men tilstrækkelig tung at bære ogsaa her. Vore Arbejdere herhjemme har vist Forstaaelse af det gennem Tiderne ved som Sam-

fundsklasse at paatage sig en Byrde fremfor andre, ved at holde deres arbejdsløse Kammerater saa vidt muligt borte fra Hjælpekasse og Fattigvæsen gennem Deltagelse i Udgifterne til den statsordnede Arbejdsløshedsforsikring, et Offer, der gennemsnitlig om Aaret andrager 20 Mill. Kr. for de organiserede Arbejdere, hvortil der i øvrigt i en Række Fag kommer private Understøttelseskasser; dertil kommer for Tiden, at Ekstrakontingenter kendes og bruges i de fleste, i hvert Fald mange Arbejdsløhedskasser.

Naar man anerkender den store samfundsmæssige Værdi, der ligger i den lovordnede Arbejdsløshedsunderstøttelse, maa man samtidig erkende, at man ikke maa lade dennes Rammer sprænges under en Krise, som ikke har kunnet forudses, og til hvilken Rammerne ikke kan holde, og det er da naturligt, at ekstraordinære Foranstaltninger maa foretages.

Det er i Sandhed en konservativ og samfundsbevarende Opgave at gaa med til Foranstaltninger af denne Art under en Situation som den nuværende. Der er af Socialministeren vist en overordentlig Resignation ved Udarbejdelsen af disse Forslag. Dette er anerkendt af Ordføreren for det konservative Folkeparti, og den Tale, han holdt, lover jo trods alt ogsaa godt for Forslagenes saglige Behandling; det er jo ikke altid, at Ordene, selv om de stilles kraftigt op, efterfølges af Handlinger, der kan blive lige saa ansvarsløse.

Ministeren ved, hvor han har vort Parti, og at han kan stole paa, at vi vil deltage i Arbejdet paa Gennemførelsen af en Lovgivning indenfor de afstukne Rammer. Jeg skal dog ikke nægte, at mig forekommer det, at Rammerne er afstukket snævrere, end jeg kunde anse det for ønskeligt. Men naar de økonomiske Krav ogsaa fra andre Sider er saa stærke, maa vi jo bøje os paa dette Omraade.

Geert-Jørgensen: Disse to Forslag vil jo blive gjort til Genstand for Forhandlinger i Udvalg, hvor de fire store Partier er repræsenteret, og dør har jo ingen fra vor lille Gruppe Sæde. Imidlertid er Sagen alvorlig nok; den Lammelse af Erhvervslevet i By og paa Land, som finder Sted her i Danmark, og som giver sig Udslag i Arbejdsløshed og Bondenød, er en saare alvorlig Sag. Men det burde dog snart være evident, at hele den Maade, hvorpaa man søger at hjælpe, ved Understøttelser og atter Understøttelser, er ganske fejlet og kun gør Ulykkerne større. Det er